

възможность да са запознае съ ученицитѣ си. Несъмнѣнна истина е това, че когато ся поевн учительтъ първи пѣтъ въ класъ прѣдъ ученицитѣ, то тѣзи послѣднитѣ напругатъ сичкитѣ си сили и способности за да ся *вгледжтъ* въ учительтъ, и по впечатлѣніето, което той произведе на тѣхъ, тѣ съдѣятъ за него: страшенъ ли е той или не? Освѣнь туй, дѣцата щомъ постѣпѣтъ въ училището немогатъ изведнѣжъ да слушатъ преподаваніето, защото отъ дѣтето са изисква вниманіе а пакъ мѣстото (школата), новитѣ лица, съ които ще има работа, до толкова му привличатъ вниманіето съ външността и новостъта си, щото дѣтето неможе да си съсредоточи вниманіето и да слуша преподаваніето. Отъ тука ясно ся вижда, че ученикътъ треба да ся запознае първо съ чинѣтъ на който ще съди, второ съ външността и обращеніето на учительтъ, че тогива да са захваща собственно ученіето. Ето защо е вуженъ вступителенъ урокъ. Продължителността на вступителніятъ урокъ зависи отъ умѣніето на учительтъ. Два, три вступителни урока сж достаточни да привикне дѣтето къмъ новото си положеніе; за прѣдмѣтъ могатъ да служатъ сѣко едно нѣщо: учительтъ може да распита дѣцата, какъ ги виждатъ (името имъ), на колко години сж, за какъ щіятъ имъ животъ. Учительтъ ще види, че нѣкои си дѣца немогатъ да си опрѣдѣлѣтъ възрастьта; тукъ учительтъ ще имъ помогне. Учительтъ може да са увѣри да ли знаѣтъ дѣцата да са кръстѣтъ, или за вступителенъ урокъ може да служи наре-